

Ładziński

RADOSŁAW JERZY ŁADZIŃSKI

Radosław Jerzy Ładziński urodził się 2 marca 1927 roku w Toruniu. Szkołę powszechną i gimnazjum ukończył w Warszawie (odpowiednio w latach 1939 i 1943). W latach 1942–1944 był członkiem organizacji młodzieżowej „Orleń” podporządkowanej Armii Krajowej, a w czasie Powstania Warszawskiego — żołnierzem 207 plutonu Zgrupowania AK „Żagłowiec” walczącego na Żoliborzu o utrzymanie północnych obrzeży Dworca Gdańskiego oraz dolnego odcinka ulicy Kraśińskiego. Po kapitulacji Żoliborza przebywał w obozie jeńców wojennych k. Magdeburga. W maju 1945 roku bezpośrednio po wyzwoleniu, wrócił do kraju. Maturę uzyskał w 1946 roku w Liceum im. Stefana Żeromskiego w Jeleniej Górze. W tym samym roku rozpoczął studia na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej, zakończone w 1952 roku dyplomem inżyniera elektryka i magistra nauk technicznych.

W 1949 roku, będąc jeszcze studentem, powołany został na stanowisko asystenta równocześnie w dwóch katedrach — Katedrze Matematyki kierowanej przez profesora Witolda Pogorzelskiego oraz Katedrze Miernictwa Elektrycznego kierowanej przez profesora Kazimierza Drewnowskiego. W 1955 roku został adiunktem w Katedrze Automatyki i Telemechaniki, organizowanej od podstaw i kierowanej przez ówczesnego docenta doktora Władysława Findeisena. Z tą jednostką organizacyjną (a ściślej — z jej kontynuatorekami: Instytutem Automatyki Politechniki Warszawskiej, a nas-

ępnie Instytutem Automatyki i Informatyki Stosowanej), związał się już na cały okres swojej dalszej pracy na Uczelni.

Rozprawę doktorską *Właściwości statyczne i dynamiczne podstawowych układów wzmacniaczy magnetycznych*, której promotorem był profesor Paweł Jan Nowacki, obronił, przed Radą Wydziału Elektrycznego Politechniki Warszawskiej, w 1957 roku. W 1959 roku powołany został na stanowisko docenta w Katedrze Automatyki i Telemechaniki. Tytuł naukowy profesora nauk technicznych uzyskał w październiku 1968 roku i z dniem 1 listopada 1968 roku powołany został na stanowisko profesora nadzwyczajnego w Katedrze Automatyki i Telemechaniki na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej.

W ciągu całego okresu pracy na Uczelni profesor Radosław Ładziński wykazywał wybitne zaangażowanie zarówno w działalności naukowo-dydaktycznej, jak i organizacyjnej. W latach 1958–1959 kierował pierwszym Studium Automatyki zorganizowanym na Politechnice Warszawskiej i adresowanym do młodych pracowników naukowych z różnych wydziałów Uczelni — wielu przyszłych profesorów Politechniki Warszawskiej oraz profesoro-

Słowa kluczowe

- systemy dynamiczne
- teoria sterowania
- matematyka stosowana

rów Instytutów Polskiej Akademii Nauk było słuchaczami tego Studium. Następnie, przez blisko dziesięciolecie, kierował pracą Podypłomowego Studium Specjalnego w zakresie Automatyki, którego słuchacze rekrutowali się z terenu całego Kraju. W latach 1964–1969 przez dwie kadencje był prodziekanem Wydziału Elektroniki, a w latach 1965–1969, czyli do chwili zasadniczej reorganizacji Uczelni i likwidacji Katedr — kierownikiem Zakładu Teorii Układów Dynamicznych. W latach 1977–1981 kierował Studium Doktoranckim Automatyki i Informatyki Politechniki Warszawskiej, a w latach 1991–1996 był na Wydziale Elektroniki i Technik Informacyjnych przewodniczącym Komisji Przewodów Doktorskich w zakresie Automatyki, Robotyki i Informatyki. W latach 1992–1997 pełnił przez dwie kadencje obowiązki przewodniczącego Komisji Wyborczej na Wydziale.

Radosław J. Ładziński wypromował pięciu doktorów; był recenzentem kilkudziesięciu rozpraw doktorskich i habilitacyjnych oraz wniosków o nadanie tytułu naukowego profesora. Opublikował wiele artykułów i prac o charakterze monograficznym z zakresu teorii wzmacniaczy magnetycznych, teorii układów dynamicznych oraz teorii wielowymiarowych układów sterowania. Można tu wymienić m.in.: *Zarys teorii transduktora* („Zeszyty Naukowe Politechniki Warszawskiej, Elektryka”, nr 1, 1953), *Self-sustained Modulations in Transducer Circuits with Series Capacitors* (współautor F. Dahlgren; „Transactions of the Royal Institute of Technology”, nr 148, Stockholm, 1959), *On the Theory of Half-wave Magnetic Amplifiers with DC Motor Load* („Archiwum Automatyki i Telemekhaniki”, tom VI, zeszyt 1, 1961), *Opis matematyczny układów dynamicznych o skończonej liczbie stopni swobody* („Prace Instytutu Automatyki PAN”, z. 62, 1967), *A Note on the Quadratic Integral Evaluations of Transient Motion* („Control and Cybernetics”, vol. 5, No 2, 1976), *Dynamic Model and Control Strategy of a Manipulator with Three-dimensional Working Space and with the Last Arm Flexible* („Archives of Control Sciences”, vol. 2, No 1/2, 1993), *Synteza regulatora dla obiektu liniowego o skończonej wymiarowości metodą stabilnych funkcji wymiennych* („Prace Naukowe Politechniki Warszawskiej, Elektronika”, z. 116, 1997), *On Reducing the Order of the Stabilizing Compensator for a Linear Multivariable Plant* („Archives of Control Sciences”, vol. 7, No 1/2, 1998), *An Outline of the Linear Control System Synthesis by a Proper, Stable Rational Functions Approach* („Archives of Control Sciences”, vol. 7, No 3 /4, 1998).

W ciągu kilkunastu lat, 1955–1968, poza pracą w Politechnice Warszawskiej, rozwijał również działalność naukową w placówkach Polskiej Akademii Nauk: w Zakładzie Elektrotechniki Instytutu Podstawowych Problemów Techniki, a następnie w Instytucie Automatyki.

Działalność naukową i dydaktyczną prowadził też okresowo poza granicami kraju: w Royal Institute of Technology w Sztokholmie (1957), na Uniwersytecie Cambridge w Wielkiej Brytanii (1959/1960) oraz na kilku uniwersytetach w krajach rozwijających się — w Ghanie (University of Ghana, Accra-Legon 1962/1963), Iraku (University of Mosul, Mosul 1970–1974) i Nigerii (Rivers State University of Science and Technology, Port Harcourt 1981–1987). Wszędzie, gdzie pracował, dzięki swojemu zaangażowaniu, dociepliwości i rzetelności naukowej oraz niewątpliwemu talentowi dydaktycznemu, zyskiwał wysoki autorytet i uznanie wśród tamtejszej kadry profesorskiej, a wśród studentów cieszył się dużą popularnością. Szczególnie silne związki łączą go z Uniwersytetem Cambridge (m.in. członkostwo Magdalene College), gdzie w roku akademickim 1959/1960, będąc stypendystą British Council, prowadził prace naukowe oraz wykłady z zakresu teorii i zastosowań wzmacniaczy magnetycznych, włączając się przy tym intensywnie w nurt życia akademickiego tej wyjątkowej uczelni.

W czerwcu 1989 roku Radosław J. Ładziński był mężem zaufania NSZZ „Solidarność” Politechniki Warszawskiej w historycznych już dziś wyborach do Senatu Rzeczypospolitej Polskiej. Uhonorowany został przez Rektora Uczelni odznaką „Zasłużony dla Politechniki Warszawskiej”, a przez studentów — „Złotą Kredą”, wyróżnieniem przyznawanym najlepszym dydaktykom Wydziału Elektroniki. W 1998 roku przeszedł na emeryturę, jednak nadal, przez okres 10 lat, prowadził wykłady na studiach anglojęzycznych z układów dynamicznych i teorii regulacji.

Odnaczony został m.in. Krzyżem Walecznych, Krzyżem Armii Krajowej, Warszawskim Krzyżem Powstańczym, Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Złotym Krzyżem Zasługi, Medalem za Warszawę 1939–1945. Jest członkiem zwyczajnym Stowarzyszenia Żołnierzy Armii Krajowej „Żywiciel” oraz Związku Powstańców Warszawskich.

Jest żonaty, ma syna Tomasza i córkę Ewę oraz trzech wnuków. Zainteresowania pozazawodowe Radosława Ładzińskiego to szeroko rozumiana turystyka i literatura faktu.